

Машехата имала завареника като ратай въ кжщи, съсипвала го отъ работа, а отгоре на това нейниятъ синь му се присмивалъ.

Единъ день Гривъ разпрегналъ воловетъ отъ ралото и ги подкаралъ да ги напои на езерото. Ала, както вървѣлъ край водата, спъналъ се о единъ камъкъ и изтървалъ торбичката си, която носѣлъ въ ржка. Торбичката се търкулнала и потънала. Въ нея му билъ хлѣба за цѣлъ день, гаванцитѣ съ солта и кремъка и ударника, съ които си запалвалъ огънь презъ хладнитѣ утрини. Гривъ обиколилъ отсамъ, обиколилъ отатъкъ, разбралъ, че не ще може да извади торбичката, и се върналъ на нивата. Но после си спомнилъ за русалката съ златнитѣ коси. Той закъснѣлъ вечерята, отишелъ на езерото и направилъ както му била казала тя. Надъ водата изплувала чудно-хубава русалка съ голѣма синя звезда въ коситѣ. Гривъ едвамъ я позналъ — толкова била порастнала и разхубавѣла.

— Изтървахъ си торбичката, — рекълъ той. — Намѣри я и ми я подай!

Русалката се гмурнала въ водата и показала една златна торбичка, цѣлата обшита съ безценни камъни.